

Arrest

nr. 339 443 van 14 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEKEMPE
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het inreisverbod van 6 september 2025 (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEKEMPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 5 september 2025 aangehouden naar aanleiding van een oplichting.

1.2. Op 6 september 2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie, en Grootstedenbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 12 september 2025 wordt verzoekster van het grondgebied verwijderd.

1.3. Op 6 september 2025 werd aan verzoekster eveneens een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Montgomery op 05/06/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan Mevrouw Naam : Z.
voornaam : D.
geboortedatum : [...].1979
geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>
nationaliteit : Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06/09/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene wordt vervolgd wegens feiten.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgommerey op 05/09/2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van oplichting waarvoor PV 20.[...] werd opgemaakt. Betrokkene maakte volgens het rapport misbruik van vertrouwen in een woon/zorgcentrum voor bejaarden. Betrokkene was slechts 2 dagen in België volgens haar paspoort, inkomst op 03/09/2025.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste en enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Eerste en enige middel:

Schending van het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, doordat het inreisverbod niet is gegrond op een afweging en/of onderzoek van de specifieke omstandigheden van verzoeker

1.

Uit de beslissing blijkt dat de verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen. In dat artikel wordt het volgende bepaald:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74111, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1” voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”

De overheid dient aldus aan te tonen dat een inreisverbod absoluut noodzakelijk is.

In casus is dit absoluut niet het geval.

2.

Verzoekster wenst te kunnen terugkeren naar de Schengenzone gezien zij voor haar werk zich dient te verplaatsen binnen Europa en daarnaast ook een vriendenkring heeft opgebouwd in Europa.

Verzoekster is immers kunstenaar en bezoekt verschillende beurzen in Europa om kennis te vergaren en samen te komen met gelijkgestemden.

Het is op die manier dat zij vrienden heeft gemaakt, waaronder een man uit België.

Dit was dan ook de reden dat verzoekster zich naar België had begeven.

Zou wilde één van haar vrienden in België bezoeken.

Verzoekster werd echter plots opgepakt door de politie en beschuldigd van oplichting.

Daarna werd zij vrijgelaten op bevel van het Parket, doch de politie deelde haar mee dat zij alsnog diende overgebracht te worden naar een gesloten centrum.

Verzoekster kreeg hierna een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en een inreisverbod.

Dit gebeurde allemaal nadat verzoekster op volstrekt legale wijze België was binnengekomen, met name met haar paspoort en een geldig vliegticket.

Verzoekster had zelfs een retourticket naar Servië! (stuk 4)

Er was aldus geen enkele reden om verzoekster vast te houden en haar een inreisverbod op te leggen van 3 jaar!

Sterker nog, verzoekster was langer aanwezig in België door haar vasthouding dan als zij gewoon haar terugvlucht had kunnen nemen!

Haar retourticket was immers reeds voor haar reis naar België aangekocht voor de vlucht van 7 september 2025 en verzoekster is door de overheid met een vlucht teruggestuurd op 12 september.

Bovendien wordt verzoekster beschuldigd van oplichting, wat verzoekster ten stelligste ontkend, en zij tevens ook heeft aangegeven in haar verhoor bij de politie te Montgommery. (stuk 5)

Verzoekster wordt op heden aldus verdacht (!) van oplichting, doch zij is hiervoor op heden niet veroordeeld, noch is op enige wijze aangetoond dat zij haar vriend zou opgelicht hebben...

Er kan onmogelijk gesteld worden dat iemand al veroordeeld wordt voor een feit louter omdat die persoon hieromtrent verhoord wordt! Dit is de wereld op zijn kop...

3.

De overheid dient steeds duidelijk in haar beslissing de motieven voor de beslissing uiteen te zetten.

In casu gaat het om een zeer korte beslissing waarin de redenen uiterst karig werden opgesomd:

“Betrokkene maakte volgens het rapport misbruik van vertrouwen in een woon/zorgcentrum voor bejaarden.

...

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De overheid stelt dat zij misbruik zou maken van personen in een rusthuis. Dit is niet correct, want uit het verhoor bij de politie blijkt duidelijk dat het gaat om overschrijvingen in een periode dat haar vriend nog niet onbekwaam was verklaard om zijn goederen te beheren.

Deze informatie is dan ook fout.

Daarnaast benadrukt de overheid dat het om feiten gaat die geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, doch zij verliezen uit het oog dat verzoekster niet tot deze feiten veroordeeld werd, doch louter door de politie werd verhoord omtrent mogelijke feiten van oplichting.

Er wordt aldus door de overheid gedaan alsof verzoekster reeds werd veroordeeld tot deze feiten, wat niet klopt. Verzoekster is immers enkel gehoord omtrent feiten van oplichting, doch niet veroordeeld door een rechtbank.

De motiveringsplicht is aldus niet voldaan door de overheid. Zij motiveert enerzijds uiterst karig haar beslissing en anderzijds haalt zij motieven aan die compleet fout zijn.

4.

Zoals reeds eerder aangehaald is verzoekster kunstenares en woont zij exposities bij op verschillende plaatsen. Deze exposities kunnen plaatsvinden in Servië, doch ook in Europa, waaronder bv. Griekenland.

Het is dan ook heel verregaand van de overheid om louter op basis van een verhoor te stellen dat verzoekster de Schengenzone voor 3 jaar niet meer zou mogen betreden.

Zij heeft immers een heel aantal mensen leren kennen door naar exposities in Europa te komen en zelfs vrienden gemaakt. Vriendschap was immers de reden dat zij naar België was gekomen.

Het is dan ook werkelijk onmenselijk om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen en het op die manier voor verzoekster onmogelijk te maken haar vrienden op te zoeken en exposities bij te wonen in Europa.

Het inreisverbod is dan ook een inbreuk op artikel 8 EVRM.

5.

De beslissingen van de overheid dienen steeds met de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid genomen te worden.

Verzoekster werd eenmalig verhoord voor mogelijke feiten van oplichting (die zij overigens ten stelligste ontkend!).

Daarop volgt dat verzoekster – na op volstrekt legale wijze België te zijn binnengekomen en te verblijven – door de overheid wordt aangehouden en gedwongen wordt gerepatrieerd naar Servië nadat zij dagenlang werd opgesloten in een cel en gesloten centra en ook nog eens een inreisverbod van 3 jaar krijgt opgelegd voor de volledige Schengenzone.

Dit is werkelijk een absurde maatregel die zeer verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekster.

Zij kan immers geen exposities meer bijwonen en ook haar vriendenkring die zich voor een deel in Europa bevindt, kan zij niet meer vervoegen.

Dit inreisverbod druist dan ook in tegen het zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe dat de overheid steeds dient in acht te nemen bij het nemen van een beslissing.

Het inreisverbod is immers een disproportioneel harde maatregel die verregaande gevolgen heeft voor verzoekster en aldus een inbreuk op die principes van zorgvuldigheid en redelijkheid.”

2.2. Verzoekster betoogt dat een inreisverbod slechts kan worden opgelegd indien het absoluut noodzakelijk is.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

2.3. Verzoekster betwist in het verzoekschrift nergens het gegeven dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 6 september 2025) geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag, noch dat haar reeds eerder een beslissing tot verwijdering betekend werd, waardoor de gemachtigde van de minister op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet het bevel van 6 september 2025 aldus in beginsel gepaard diende te laten gaan met een inreisverbod. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen. Het opleggen van een inreisverbod betreft aldus geen loutere mogelijkheid maar wordt volgt uitdrukkelijk uit de wet.

De reden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan staat uitdrukkelijk uiteengezet in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) dat aan verzoekster op dezelfde dag werd betekend.

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering blijkt met name dat om de volgende redenen geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgommerey op 05/09/2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van oplichting waarvoor PV [...] werd opgemaakt. Betrokkene maakte volgens het rapport misbruik van vertrouwen in een woon/zorgcentrum voor bejaarden. Betrokkene was slechts 2 dagen in België volgens haar paspoort, inkomst op 03/09/2025.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoekster diende tegen deze beslissing geen beroep in. Evenmin voert zij thans enige kritiek aan tegen het feit dat in het bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Verzoekster betoogt verder dat zij het voornemen om terug te keren naar Servië en reeds in het bezit was van een retourticket. Zij betwist ook dat zij zich schuldig zou hebben gemaakt aan oplichting. Zij verklaart daarbij dat de overschrijvingen in het rusthuis plaatsvonden op het ogenblik dat haar vriend nog niet onbekwaam was om zijn goederen te beheren.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoekster (nog) niet strafrechtelijk werd veroordeeld, de overheid niet verhindert op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen wanneer zij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoekster een gevaar kan vormen voor de openbare orde.

Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Evenwel moet het vermeende gevaar voor de openbare orde steun vinden in objectieve gegevens die zich in het administratief bevinden.

De bestreden beslissing verwijst naar een gerechtelijk proces-verbaal wegens misbruik van vertrouwen in een rusthuis, dat werd opgesteld ten aanzien van de verzoekster. De Raad merkt op dat dit proces-verbaal zich niet in het administratief dossier bevindt. Hoewel kan worden aangenomen dat een gerechtelijk proces-verbaal een gerechtelijk stuk betreft dat onder het geheim van het strafonderzoek valt, en zich derhalve niet in het administratief dossier bevindt, stelt dit de verwerende partij niet vrij van de verplichting om haar beslissing te steunen in de elementen van het administratief dossier. Er bevindt zich in het administratief dossier geen enkel stuk waarin de feiten die verzoekster worden verweten worden beschreven.

De ernst van deze feiten is evenwel determinerend bij het beoordelen van de duur van het inreisverbod, te meer nu verzoekster dit betwist. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak. Verzoekster maakt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het betoog in de nota met opmerkingen is juridisch van aard, en wijzigt niets aan de vaststelling dat de determinerende elementen van het inreisverbod geen steun vinden in het administratief dossier. Het middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van het inreisverbod van 6 september 2025 (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT